

วิธีฝึกสมาธิให้ตัวเอง

못된 짐승을 길들이는 법

2

ทดลองอ่าน

LACHIK

เขียน

04:00

แปล

การอ่านดีอย่างไรและทำไม

คำนำสำนักพิมพ์

ถึงแม้ใจหนึ่งจะเตรียมพร้อมไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ออสเตรเลีย แต่อีกใจ
ถ้าเป็นไปได้นางเอกของเราคงอยากใช้ชีวิตอยู่กับ ‘ราเฟล’ อย่างมีความสุข

และสิ่งที่ ‘แอนเน็ต’ เผ่าพันธุ์ก็คล้ายจะกลายเป็นจริงขึ้นมา เมื่อสามปี
ผู้เย็นชาดูเหมือนจะเริ่มเปิดใจให้เธอขึ้นมาบ้าง แต่แล้วความจริงที่รับรู้จาก
‘ดยุกอัลลาลมันด์ บาเยิร์น’ ก็ทำให้ความสัมพันธ์ที่กำลังจะดีขึ้นถูกแซ่แซ่
อีกครั้ง

ความลับที่ออกมาจากปากอัลลาลมันด์คืออะไร และความสัมพันธ์
ระหว่างคู่สามีภรรยาคาเนซจะเป็นอย่างไรต่อ พลิกหน้ากระดาษไปหาคำตอบ
ได้ใน *วิธีฝึกสามีให้เซื่อง* เล่ม 2 กันเลยค่า

PEONY

บทที่
4

ในชีวิตที่สอง ดวงอาทิตย์ก็ยังคงลอยขึ้นในตอนเช้าเสมอ แล้ววันใหม่ก็ได้เริ่มต้นขึ้น วันนี้แอนเน็ตไม่มีกำหนดการอะไรเป็นพิเศษ เธอตั้งใจว่าหลังจากแต่งตัวเสร็จจะนั่งอ่านหนังสือสบาย ๆ บนโซฟาในห้องรับรองแขกที่มีแสงแดดส่องเข้ามา อย่างน้อยมันก็เป็นงานอดิเรกเดียวที่ทำได้ด้วยมือที่บาดเจ็บนี้

ต่อนั่นเองเสียงเคาะประตูก็ดังมาจากข้างนอก หญิงสาวคิดว่าคงจะเป็นสาวใช้ที่มาแปรงผมให้ พอเธอขานรับว่าให้เข้ามาได้โดยไม่ได้อะไร คนที่ไม่ใช่สาวใช้กลับพุ่งพรวดเข้ามา เขาคนนั้นก็คือราเฟลนั่นเอง

“วันนี้ยุ่งหรือเปล่า”

ราเฟลที่ยืนฟังกรอบประตูถามพร้อมกับกอดอก ท่าทางของเขาดูถ้อยเหมือนกับพวกอันธพาลในตลาด แต่ใบหน้าอันหล่อเหลาช่วยหักล้างความหยาบคายนั้นจนหมดสิ้น

เมื่อวานไม่มาให้เห็นแม่แต่เงา แล้ววันนี้กลับโผล่มาถามอะไรแบบนี้
เสียนี้

แอนเน็ตกะพริบตาพร้อมกับส่ายหน้าอย่างสงสัย

“ไม่ค่ะ ไม่ได้มีเรื่องสำคัญอะไร ทำไมเหรอะคะ”

“งั้นก็ดีเลย ถ้าไม่ติดอะไรก็ออกไปข้างนอกกับฉันหน่อยสิ”

ชายหนุ่มไม่ได้เปิดเผยว่าปลายทางคือที่ไหนหรือบอกอะไรให้รู้แต่เนิ่นๆ แอนเน็ตเบิกตากว้างอย่างตกใจพร้อมกับมองดูราเฟล ดูเหมือนว่าปากของเขาจะแห้งผากทันทีที่สบตากับเธอ จึงพูดอ้อมอ้อมแก้ตัวโดยอัตโนมัติ

“เอ่อ...อยู่ไม่ไกลจากที่นี่หรอก”

หญิงสาวมองดูราเฟลเงียบๆ สักพัก ก่อนจะคลี่ยิ้มออกมาอย่างสดใส
“ตกลงค่ะ ฉันจะไปเตรียมตัวเดี๋ยวนี้”

แน่นอนว่าราเฟลเป็นคนทำให้กระดูกนิ้วของแอนเน็ตระ้าว แต่เขาก็เป็นคนดูแลตอนที่เธอล้มป่วย ในเมื่อสถานการณ์เป็นอย่างนี้จึงไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธคำชวนของเขาซึ่งแค่ขอให้ออกไปข้างนอกด้วยกัน แถมน้อยครั้งมากที่จะได้ออกไปข้างนอกกับราเฟล เธอเลยตั้งตาคอยมากกว่ารอยยิ้มของแอนเน็ตสว่างสดใสขึ้นมาโดยฉับพลัน

นั่นไง รอยยิ้มจอมเจ้าเล่ห์นั่น

ราเฟลพลอหรือตาราวกับคนที่แสบตา ทุกครั้งที่แอนเน็ตยิ้มคล้ายกับว่ามีแสงส่องประกายออกมาอย่างน่าประหลาด

คนเราไม่มีทางเปล่งแสงออกมาได้ เขาต้องเข้าใจผิดไปเองแน่ๆ

ชายหนุ่มทนไม่ไหวเลยก้าวถอยหลังแล้วเดินหลบออกมา ยังไงแอนเน็ตก็คงจะใช้เวลาเตรียมตัวอีกสักพัก ดูเหมือนว่าระหว่างนั้นเขาเองก็ต้องเตรียมใจให้พร้อมสักหน่อย

“หยุดวิ่งเงี้ยวแล้วตื่นได้แล้ว”

แอนเน็ตลืมหัดขึ้นเมื่อได้ยินเสียงเย็นชาดังขึ้นเหนือศีรษะ รถม้าหยุดวิ่งแล้ว ตอนนี้คงจะมาถึงที่หมายแล้วสินะ หญิงสาวเพิ่งรู้สึกตัวตอนนั้นเองว่าตนกำลังนั่งสัปหงกอยู่ข้างไหล่ของราเฟล ดูจากที่เขาปล่อยให้เธอฟังโดยไม่ผลักออกไป แสดงว่าตัวตนจริงๆ ของชายหนุ่มก็ไม่ได้ใจร้ายใจดำอะไร

แม้จะเป็นช่วงเวลากลางวัน แต่ข้างนอกกลับอึมครึม เพราะแบบนั้น ใบหน้าที่ถูกปกคลุมด้วยเงาของราเฟลเลยดูอันตรายและมืดหม่นกว่าปกติ อาจเป็นเพราะเขามีเรือนผมสีดำจึงทำให้ชายหนุ่มดูเหมือนปีศาจหรืออินคิวบัส¹ ที่จะมาช่วงชิงวิญญาณของเธอไป แอนเน็ตจับมือเขาแล้วลงมาจากรถม้าก่อนจะหันไปมองรอบๆ

“ราเฟล เราอยู่ที่ไหนกันคะ”

เหมือนแอนเน็ตจะไม่ต้องการคำตอบแล้ว เมื่อเท่านั้นอ่อนสีขาวยิ่งเห็นอยู่ไกลๆ ปรากฏขึ้นในระยะสายตา ความหนาวสะท้านทวีความรุนแรงขึ้นจนร่างบอบบางตัวสั่นเทิ้มขึ้นมากะทันหัน สถานที่ที่ราเฟลพาเธอมาไม่ใช่ที่อื่นใด แต่เป็นสุสานรวมนั่นเอง

เนื่องจากพวกขุนนางมีสุสานของตัวเองโดยเฉพาะ แอนเน็ตเลยเพิ่งเคยเห็นสุสานรวมเป็นครั้งแรก สถานที่แห่งนี้แม้จะเทียบกับสุสานของขุนนางไม่ติด แต่ก็ได้รับการดูแลดีกว่าที่คิด เธอคิดว่ามันคงเป็นสถานที่สำหรับพวกผู้ดีที่ไม่มีสายสัมพันธ์กับใคร

“อืม ถ้ารู้ว่าจะมาที่สุสาน ฉันจะได้สวมชุดเดรสสีดำมาค่ะ”

หญิงสาวยิ้มอย่างประหม่าเล็กน้อย นี่คือการออกมาข้างนอกกับ

¹ อินคิวบัส (Incubus) ปีศาจเพศผู้ซึ่งเชื่อกันว่าจะมาร่วมประเวณีกับหญิงที่กำลังหลับ

สามีเป็นครั้งแรกหลังจากย้อนเวลากลับมา แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่รู้ว่าจะมา
ที่สุสานสักหน่อย ถึงเธอจะไม่ได้คาดหวังเดตที่แสนโรแมนติก แต่นี่ก็อยู่
เหนือความคาดหมายไปมากเช่นกัน แอนเน็ตคิดพลางใช้มือลูบชุดเดรส
สีฟ้าอ่อนที่ตัวเองสวมอยู่

“ไม่เป็นไร ฉันไม่ได้บอกก่อนล่วงหน้า เธอจะไปรู้ได้ยังไง”

ราเฟลตอบกลับอย่างมีเหตุผลเกินคาด การที่เจ้าตัวพุดแบบนี้ตั้งแต่
ใส่สูทสีดำทั้งตัวเป็นอะไรที่น่าเกลียดนิดหน่อย แอนเน็ตมองเขาปราดเดียว
ก่อนจะหันไปมองรอบสุสานอันเงียบสงบ เธอไม่รู้ว่าพวกเขาตกตมาที่นี้กัน
ทำไม

“ราเฟล ว่าแต่ทำไมถึงมาที่นี่...”

หญิงสาวถามขึ้นมาลอยๆ ก่อนดวงตาจะกระตุกวูบ
หรือว่า...มาด้วยกันสองคน แต่ตั้งใจจะกลับไปคนเดียวหรือเปล่า
เพื่อชิมบนแผ่นหลังของร่างบอบบางขณะที่เธอนึกถึงเรื่องน่ากลัว
ในอดีตที่ผ่านมานานแล้ว ในสายตาของแอนเน็ตที่เคยตายมาแล้วครั้งหนึ่ง
สุสานดูเหมือนเป็นलगร้ายอย่างบอกไม่ถูก

แทนที่จะตอบ ราเฟลกลับยกไหล่แล้วเดินนำเธอไปที่ไหนสักแห่ง
ดูจากสีหน้าเขาแล้ว คงไม่ได้ตั้งใจจะฟังกลบร่างของเธอไว้ที่นี่ แอนเน็ต
กลืนน้ำลายแล้วเดินตามหลังเขาไปอย่างตึงเครียดเล็กน้อย

“ตรงนี้แหละ”

ชายหนุ่มหยุดยืนอยู่หน้าแผ่นหินจารึกหลุมศพแผ่นหนึ่ง มันมี
ขนาดใหญ่โตและตระการตาเป็นพิเศษเมื่อเทียบกับแผ่นหินจารึกหลุมศพ
อื่นๆ แอนเน็ตหรีตตาขณะอ่านชื่อที่จารึกบนแผ่นหิน ก่อนจะเบิกตากว้าง
ด้วยความตกใจ

แผ่นหินจารึกหลุมศพนี้...

ใช่แล้ว ชื่อที่สลักบนแผ่นหินนี้เป็นคนที่เธอเองก็คุ้นเคยเป็นอย่างดี

‘โรเบิร์ต สมิธ

อายุ 27 ปี

เสียชีวิตระหว่างต่อสู้เพื่อปราบปรามการลุกฮือที่ลือชาน’

‘โรเบิร์ต’ เป็นชื่อที่ราเฟลพิมพ์ซ้ำทุกครั้งที่มีอาการเดินละเมอ เขาเอาแต่พร่ำภาวนาขอโทษโรเบิร์ตในฝันร้ายของตัวเอง บางทีชื่อที่สลักบนแผ่นหินนี้คงจะสลักอยู่ในใจของราเฟลเช่นเดียวกัน ชื่อของชายหนุ่มคนนั้นถูกสลักด้วยลายมือที่ดูเจ็บปวดมาก

ราเฟลไม่หันกลับมามองเธอ ด้านข้างของเขาที่ยืนกุมมือพร้อมกับจ้องมองแผ่นหินจารึกนั้นตรงตามราวกับไม้ไซมูซีย์ แต่มีลักษณะเหมือนกับเทพเจ้าแห่งความตายผู้ปกป้องดูแลสุสาน เขาแยมริมฝีปากออกแล้วถามขึ้น

“เธอรู้อยู่แล้วใช่ไหม ว่าทุกคืนนั้น...”

ใบหน้าของชายหนุ่มบูดเบี้ยวราวกับมีอาการคลื่นเหียน เขาไม่อาจพูดความในใจให้จบได้ แต่แอนเน็ตเข้าใจคำพูดที่เว้นว่างไว้ ราเฟลผู้หยิ่งทะนงรู้สึกเกลียดชังและรับไม่ได้กับตัวตนที่อ่อนแอของตัวเอง

แอนเน็ตยื่นมือออกไปกุมมือของเขาย่างอ่อนโยน ราเฟลดูทุกข์ระทมมากเสียจนเธอทำแบบนั้นลงไปอย่างลึมตัว โชคดีที่เขาแค่ล้มปากแน่นและปรายตามองมือของเธอผ่านๆ ไม่ได้สะบัดมือออกแต่อย่างใด

“เขาเป็นใครยังไงเธอคะ”

แอนเน็ตถามเบาๆ เพื่อให้ราเฟลได้สงบสติอารมณ์ลงสักเล็กน้อย สายตาของเธอจับจ้องไปยังหลุมฝังศพของโรเบิร์ต ชายหนุ่มกลิ่นก้อนที่จุกแน่นในลำคอก่อนจะเปิดปากตอบในที่สุด

“ทหารคนสนิทของฉัน เป็นคนเดียวที่ฉันสามารถฝากให้ช่วยระวังหลังให้ได้ แต่ในการต่อสู้เพื่อปราบปรามกองทัพเอกราชของลือชาน... เขาไม่ได้รอดกลับมา เขาสะดุดล้มลงไปในคูเมืองจนขาหักนะ ในขณะที่

ศัตรูก็บุกเข้ามาเรื่อย ๆ โรเบิร์ตที่ขาหักไม่สามารถปีนขึ้นมาจากคูเมืองได้ในสถานการณ์นั้นถ้ายังปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ต่อไปเราจะตายกันทั้งคู่”

ราเฟลพูดอะไรต่อไปไม่ไหวเลยเอาแต่กำหมัดสองข้างแน่น บางที่เขาอาจจะพยายามจนถึงที่สุดแล้ว แต่ก็ต้องจำใจถอยทัพโดยทิ้งโรเบิร์ตเอาไว้ข้างหลัง แล้วความรู้สึกผิดก็ยังคงค้างอยู่ เขาเลยเฝ้าขอโทษในห้วงภวังค์ที่ฝันเห็นโรเบิร์ตตายทุกคืน

แอนเน็ตรู้สึกเศร้าสลดใจที่เห็นชายหนุ่มเป็นแบบนี้ ถ้าเธอตกอยู่ในสถานการณ์นั้นแล้วต้องถอยทัพโดยทิ้งพี่สะใภ้อย่างแคลร์ไว้ข้างหลัง เธอคงจะทนทุกข์กับความรู้สึกผิดไปชั่วชีวิต แทนที่จะพูดปลอบโยนอย่างเงอะงะหญิงสาวกลับเลือกกุมมือของเธอแน่นขึ้นกว่าเดิม

ราเฟลไม่ได้เปิดปากพูดอะไรอีกเลย เขายืนมือออกไปบดเศษดินที่ด้านล่างของแผ่นหินจารึกหลุมศพของโรเบิร์ต และดึงตะไคร่น้ำที่ขึ้นปกคลุมระหว่างซอกที่สลักไว้ออกไป ฝ่ามือที่นั้นดูขมขื่น แต่กลับให้ความรู้สึกอ่อนโยนอย่างน่าเหลือเชื่อ

แอนเน็ตที่มองการกระทำนั้นอยู่ข้าง ๆ คลีย์ยิ้มออกมาบาง ๆ ก่อนจะรู้สึกสงสัยขึ้นมาในใจ

ถ้าฉันตายในชาติก่อนแล้วจบชีวิตลงทั้งแบบนี้ ราเฟลจะดูแลสุสานให้ฉันแบบนี้...ไหมนะ

เพียงแค่อินตนาการ แอนเน็ตก็รู้สึกจุกอกขึ้นมาทันที

ราเฟลที่แต่งชุดสูทสีดำมายืนอยู่หน้าแผ่นหินจารึกหลุมศพของเธอจะทำสีหน้าแบบไหนกันนะ พอภรรยาจอมนารำคาญตั้ยังเจ็บป่วยလာลับไปแล้ว เขาจะยิ้มพร้อมกับการบอกลอ่งใจใหม่ หรือพอได้อยู่คนเดียวจริงๆ จะรู้สึกอ้างว้างหรือเปล่า

มันเป็นสิ่งที่เธอไม่มีทางรู้เลยในตอนนี้ แอนเน็ตไม่ยอมยกปวยตายจากความเครียดเป็นครั้งที่สองอีกแล้ว แต่ถ้าจะทำแบบนี้ เธอก็ต้องออกไป

จากชีวิตของราเฟล เพราะหากจะอยู่เพื่อเห็นเขาเกลียดตัวเอง หัวใจของเธอ ก็ต้องเจ็บปวดเช่นเดิม

แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อน เขาบอกฉันเกี่ยวกับเรื่องของโรเบิร์ตด้วย ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ราเฟลบอกให้เธอรู้ถึงการมีอยู่ของโรเบิร์ต เนื่องจากชาติก่อนเธอรู้จักเขาแค่เพียงผิวเผิน เลยไม่รู้อะไรเลยสักอย่าง ทั้งเรื่องที่ชายหนุ่มทุกข์ทรมานกับบาดแผลในใจหลังจบสงคราม แล้วก็เรื่องของโรเบิร์ตที่เป็นหนามทิ่มแทงตัวเขา

แต่ครั้งนี้แอนเน็ตยังไม้ทันได้ถามออกไปตรงๆ ราเฟลก็เลือกที่จะบอกให้เธอรู้ก่อน หญิงสาวรู้สึกว่าเขาต้องขบคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้สักหน่อย

หรือว่าราเฟลจะไม่ได้เกลียดเธอขนาดนั้นนะ

ความหวังเล็กๆ จุกประกายขึ้นมาในใจของเธอ

“เอ่อ ราเฟล”

แอนเน็ตไม่ใช่ตัวปัญญาประเภทที่ชอบเดาใจคนอื่นไปเรื่อยแล้วก็ทักเอาตามใจชอบ ถ้ามีเรื่องสงสัยก็ถามอีกฝ่ายไปตรงๆ เป็นวิธีการที่ดีที่สุดถึงแม้ว่าทำแบบนี้แล้วจะได้ยินคำว่า ‘ฉันเกลียดเธอ’ หรือต้องรู้สึกเจ็บปวดแบบครั้งก่อน ก็ยังได้เข้าใจความจริงมากขึ้นไปอีก หญิงสาวกระแอมในลำคอก่อนจะเงยหน้ามองราเฟลแล้วถามเขา

“คุณพาค้นมาที่นี่ทำไมคะ”

ตอนนั้นเองที่ชายหนุ่มหันมามองเธอด้วยแวตาทะม่นหมอง ริมฝีปากแดงเข้มตัดกับผิวสีขาวของเขาแย้มออกอย่างเฉยชา

“เพราะเธอรู้ความลับของฉันอยู่แล้ว”

“...แค่นั้นหรือคะ”

“แล้วต้องมีเหตุผลอื่นอีกหรือไง”

แสงที่เคยส่องประกายในดวงตาของแอนเน็ตมอดดับลง เธอไม่ได้คาดหวังคำตอบจะฉานอย่าง ‘ฉันไม่ได้เกลียดเธอเหมือนเมื่อก่อนแล้ว’ แต่

น้ำเสียงของราเฟลที่พูดตัดบทอย่างเฉียบขาดโดยไม่เปิดช่องให้ได้ถามต่อนั้น ฟังดูราวกับจะบอกว่าอย่าคาดหวังมากไปกว่านั้นเลย

เพียงเท่านั้นแอนเน็ตก็เสียความรู้สึกมากพอแล้ว แต่ราเฟลก็ยังไม่หยุดอยู่แค่นั้น เขาโน้มใบหน้าลงมาพร้อมกับจับไหล่บอบบางแล้วกระชับที่ข้างหูของเธอ

“อย่าปากพล่อยบอกเรื่องนี้กับใคร อยู่เงียบๆ วั่นะดีแล้ว”

นัยน์ตาสีน้ำเงินจ้องมองหญิงสาวอย่างดูดน ถึงจะจำใจเปิดเผยความลับเพราะถูกเธอจับได้ แต่สีหน้าของราเฟลก็ฉายชัดว่าไม่อยากแบ่งปันความรู้สึกนี้กับเธอ แอนเน็ตเห็นดังนั้นก็กล้ากลืนความรู้สึกและตัดสินใจอย่างเงียบๆ

เร็วๆ นี้ลองไปเยี่ยมสมาคมลักลอบส่งคนออกนอกประเทศอีกดีกว่า

หลังจากออกจากสุสานรวม แอนเน็ตก็เงียบมาตลอดทาง เธอกำลังเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างบานเล็กของรถม้า แพขนตาสีทองหลุบต่ำอย่างหมดแรง และริมฝีปากสีชมพูที่อยู่ใต้สันจมูกเล็กๆ ก็ปิดสนิท ราเฟลที่เห็นภาพตรงหน้าแล้วรู้สึกอึดอัดใจขึ้นมาอย่างน่าประหลาด

ไม่พอใจอะไรหรือเปล่านะ

ราเฟลเคยชินกับพฤติกรรมของแอนเน็ตที่ยืมให้ตัวเอง ชวนคุยก่อนหรือใส่ใจเรื่องต่างๆ อยู่เสมอ หลังจากเฝ้าดูแลตอนหญิงสาวป่วย เขาก็เหมือนจะรู้สึกผูกพันกับเธอเสียแล้ว เลยตัดสินใจอยู่นานก่อนจะพาแอนเน็ตไปที่สุสานของโรเบิร์ต

แต่ด้วยนิสัยที่ซบซ้อนของชายหนุ่ม ทำให้เขายังสงสัยเกี่ยวกับแอนเน็ต แต่ต่อให้ไม่มีนิสัยแบบนั้น ราเฟลก็ค่อนข้างมีศัตรูเยอะอยู่แล้ว ถ้าหากว่าแอนเน็ตบอกจุดอ่อนของเขากับใครขึ้นมา... แคจินตนาการถึงเรื่องนั้น

ก็น่าสยดสยองแล้ว

คงจะดีถ้าเขามีเวลามากพอจะเล่าความลับให้แอนเน็ตได้รับรู้ด้วยตัวเอง แต่เราเฟลกกลับต้องมาเปิดเผยความลับในรูปแบบที่ ‘ถูกจับได้’ ในสถานการณ์ที่ตัวเองไม่ทันได้ตั้งตัวแทน สรุปลได้ในคำเดียวก็คือเลวร้ายที่สุด เพราะแบบนั้นชายหนุ่มเลยต้องปิดปากของแอนเน็ตให้เงียบด้วยคำพูดรุนแรงกว่าที่ตั้งใจเอาไว้

แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็น่าจะพูดให้หนุ่มนวลกว่านี้

ชายหนุ่มขมวดคิ้วขณะนึกเสียใจกับการกระทำของตัวเอง มันเป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่บุตรนอกสมรสที่แสนหะงอนตนอย่างเขาจะอยู่รอดในสังคมชั้นสูง ถึงใครบางคนจะตำหนิติเตียน แต่เราเฟลกก็จะเชิดหน้าขึ้นอย่างเย่อหยิ่งและขยี้พวกที่ว่าร้ายตัวเองอย่างโหดเหี้ยมราวกับสัตว์ป่า

คนที่ถูกรายล้อมด้วยศัตรูจากทุกสารทิศย่อมมีนิสัยที่ตื่นตัวและหวาดระแวงง่าย ราเฟลเองก็เป็นเช่นนั้น วิธีการพูดแบบก้าวร้าวที่สร้างขึ้นมาเพื่อปกป้องตัวเองไม่ได้เปลี่ยนแปลงได้ง่าย ๆ เพราะสุดท้ายแล้วชีวิตก็คือการอยู่คนเดียว เขาจึงไม่เคยเสียใจในภายหลังเลยสักครั้ง แต่คราวนี้... ชายหนุ่มกลับรู้สึกเสียใจกับคำพูดของตัวเอง

“แอนเน็ต”

“คะ”

แอนเน็ตหันหน้าไปทางเสียงทุ้มต่ำ ทันทีที่สบตากัน รอยยิ้มงดงามก็ผุดขึ้นที่มุมปากของหญิงสาวตามความเคยชิน แต่ดวงตาสีชมพูของเธอกลับไม่ยิ้มเลยแม้แต่น้อย

ชายหนุ่มเห็นดังนั้นก็หัวใจระตุกวบโดยไม่รู้ตัว เขารู้สึกว่าแอนเน็ตที่นั่นอยู่ข้าง ๆ มีความห่างเหินกันแปลก ๆ มันเหมือนว่าเธอกำลังคิดจะเปิดประตูธมมาแล้วลงไปไหนสักแห่ง แล้วलगงสังหรณ์ของชายหนุ่มก็ถูกต้อง เพราะแอนเน็ตกำลังครุ่นคิดว่าตนควรจะกลับไปเยี่ยม ‘สมาคมซีเคิร์ต’ หรือ

สมาคมลักลอบส่งคนออกนอกประเทศอีกเมื่อไรดี

ราเฟลเป็นมนุษย์ที่มีสัญชาตญาณเฉียบคมราวกับสัตว์ เขาจึงสามารถจับความวิตกกังวลของแอนเน็ตได้อย่างรวดเร็วและคิดว่าจะต้องทำอะไรสักอย่าง ชายหนุ่มซึ่งกำลังว้าวุ่นใจเปลือยยื่นข้อเสนอที่หุนหันพลันแล่นออกไป

“ถ้าไม่ติดอะไร ไปกินข้าวเย็นแถว ๆ นี้กันไหม หรือเธอคิดว่าไง”

“...แถวนี้หรือคะ”

ดวงตาที่สนอกสนใจของหญิงสาวเป็นประกายขึ้นเล็กน้อย ตอนนี้นำพวกเธอกำลังนั่งรถม้าไปแถว ๆ หมู่บ้านที่อยู่ห่างจากคฤหาสน์มากทีเดียว แอนเน็ตซึ่งเติบโตมาราวกับดอกไม้ในเรือนกระจกเพิ่งเคยมาที่นี่เป็นครั้งแรก คนที่ใช้ชีวิตอยู่แต่ในตระกูลบาเยิร์นอย่างเธอไม่เคยไปร้านอาหารตามถนนต่าง ๆ แบบนี้เลยสักครั้ง

“ดีเลยคะ”

ยังไงเธอก็ตั้งใจจะเข้าไปออสแลนด์เพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่อยู่แล้ว ต้องทำตัวให้คุ้นเคยกับชีวิตแบบสามัญชนสักหน่อย

ทันทีที่หญิงสาวตอบตกลง ราเฟลก็ยื่นศิระะออกไปนอกหน้าต่าง แล้วสั่งอะไรบางอย่างกับคนขับรถม้า หลังจากนั้นประมาณสิบนาทีต่อมา รถม้าก็มาจอดเทียบหน้าถนนซึ่งมีคนพลุกพล่าน

ชายหนุ่มที่ลงจากรถม้าก่อนเปิดประตูด้วยท่าทางเอาใจใส่แล้วช่วยจับมือของแอนเน็ต มันเป็นการเอาใจใส่ที่ผิดวิสัยของเขา แต่ปรากฏว่าหญิงสาวกลับไม่สนใจและกวาดตามองไปรอบ ๆ ด้วยสีหน้าที่ปิดบังความตื่นเต้นต่อทิวทัศน์ของย่านที่คึกคักแห่งนี้ไม่มีผิด

“โอ้โฮ! ฉันเพิ่งเคยมาที่แบบนี้เป็นครั้งแรกเลยคะ”

หมู่บ้านนี้อยู่ในเขตที่ห่างจากย่านการค้าชั้นสูงประมาณหนึ่ง ความจริงเขากังวลเล็กน้อยว่าที่นี่จะไม่เข้ากับแอนเน็ตที่รสนิยมสูง ถึงผู้ดีมีสกุลจะเทียบชั้นกับพวกขุนนางไม่ได้ แต่มองผิวเผินแล้วก็ดูไปกันได้ เพราะที่นี้

ต้อนรับสามัญชนที่กระเป๋าสตางค์เป็นลูกค้าหลัก โชคดีที่หญิงสาวทำสีหน้า เหมือนกับตื่นตาตื่นใจมาก ราเฟลเลยกระแอมไอและชี้นิ้วบอกทาง

“เท่าที่ฉันรู้มา ตั้งแต่ถนนสายนี้ไปจนถึงถนนสายโน้นคือร้านอาหาร ทั้งหมด ลองมองรอบๆ แล้วเลือกร้านที่ถูกใจดูสิ”

“ให้ฉัน...เป็นคนเลือกหรือคะ”

“แน่นอน”

ราเฟลตอบอย่างเฉยเมยราวกับว่ามันไม่ใช่เรื่องพิเศษอะไร ทันใดนั้น แอนเน็ตก็ยิ้มกว้างอย่างดีใจ รอยยิ้มที่ปกปิดความตื่นเต้นเอาไว้ไม่มีดีนั้นดู สงครามและใส่ชื่อจนพูดอะไรไม่ออก เขาหายใจไม่ทั่วท้องจากความตกตะลึง ที่พุ่งเข้าใส่หัวใจอย่างแรง

คนอะไรทำไม่ยิ้มได้สดใสขนาดนั้น

รอยยิ้มที่อยู่ตรงหน้าเหมือนกับดอกไม้แย้มบาน ราเฟลอาจจะ ไม่รู้มาก่อนว่าแอนเน็ตแทบไม่เคยขึ้นเป็นผู้นำให้กับชีวิตของตัวเองเลย อัลลามันด์ บิดาบังเกิดเกล้าของเธอเป็นขุนนางหัวโบราณแบบสุดโต่ง เขา เป็นเผด็จการที่ควบคุมทุกอย่างที่อยู่ภายใต้อำนาจของตัวเองอย่างเข้มงวด แล้วแอนเน็ตก็เป็นหนึ่งในสิ่งของที่เขาดูแลอยู่

ด้วยเหตุนี้ตัวแอนเน็ตในชาติก่อนจึงสงบเสงี่ยมมาก แต่ในชาตินี้เธอ ไม่อยากใช้ชีวิตเช่นนั้นอีกแล้ว สิทธิในการเลือกที่ราเฟลหยิบยื่นมาให้ทำให้ หญิงสาวดีใจมาก เธอมองร้านอาหารมากมายที่เรียงรายอยู่ตรงหน้าด้วย ท่าทางตื่นเต้นดีใจ พลางขบคิดว่าจะไปที่ไหนดี

“เราลองไปทางนี้กันเถอะคะ”

แอนเน็ตที่ยิ้มพราวลิ้มความเสียวเมื่อครู่แล้วก้าวฉับๆ ไปข้างหน้า โดยไม่รู้ว่ายายตาของราเฟลที่มองใบหน้าด้านข้างของตัวเองนั้นเป็นอย่างไร

อันที่จริงราเฟลไม่ได้คาดหวังอะไรมากกับร้านอาหารที่แอนเน็ตเลือก เขาคิดว่าเธอจะเลือกร้านอาหารที่มีบรรยากาศหรูหราและสง่างามไม่ต่างจากร้านที่เจ้าตัวเคยไปประจำมากนัก แต่หญิงสาวกลับทำลายความคิดนั้นของเขา

“โอ้โฮ! ราเฟล! ดูหมูตัวนั้นลึเคะ ตัวใหญ่มากจริง ๆ!”

ใช่แล้ว แอนเน็ตเลือกร้านอาหารกลางแจ้งที่มีบรรยากาศบ้าน ๆ แล้วตอนนี้ข้างหน้าพวกเขาก็มีหมูหันทั้งตัวเสียบแทงเหล็กกำลังถูกย่างเสียงรื้อนน่า ขนาดแอปเปิลที่หมูอัปากคาบยังเป็นมันวาวอย่างสมบูรณ์แบบตอนแรกหญิงสาวเข้าใจว่าจะได้กินแต่เนื้อที่หันเท่าฝ่ามือแล้วเอาไปย่างพร้อมเสิร์ฟ เธอจึงทำตลุกวาวอย่างคาดไม่ถึงเมื่อเห็นหมูหันอย่างทั้งตัว

“กลิ่นหอมน่ากินจริง ๆ ค่ะ พริกไทยดำ โหระพา ยี่หระ... แล้วก็ใส่อะไรลงไปอีกนะคะ โอ้โฮ ดูตรงที่มัน ๆ นั้นลึเคะ”

พ่อครัวตื่นเต้นเมื่อสตรีชั้นสูงผู้งดงามมองมาด้วยสายตาที่ฉายแววคาดหวัง ตอนแรกเขาก็กังวลว่าจะถูกหาเรื่องจับผิดเพราะชายหญิงคู่ นั้นแต่งกายหรูหราและมีรูปโฉมอันโดดเด่นสะดุดตา แต่พวกเขากลับสงบเกินคาด และยังไปกว่านั้นคือสิ่งเมนูแพงที่สุดอย่างหมูหันย่างทั้งตัวด้วย!

เขาน่าจะซูตริตค่าบริการกับแขกผู้สูงศักดิ์เหล่านี้ได้

“ดูสิครับ หมูย่างดีมากเลยนะครับ! ผมจะหันหมูอย่างดีให้คุณลูกค้ากินเป็นพิเศษเลยครับ”

พ่อครัวจับเสียมือกับมีดเลาะกระดูกที่นำหวาดเสียวในมือทั้งสองข้างแล้วเริ่มหันหมูออกเป็นส่วน ๆ อย่างจริงจัง ทั้งการออกท่าทางที่เล่นใหญ่กับรอยมีดที่ปรากฏบนตัวหมูย่าง และเห็นสิ่งอื่นใดคือดวงตาทั้งสองที่ลุกเป็นไฟ! ใครก็มองออกว่าเป็นท่าทางที่โชว์ภูมิมากกว่าจะเน้นทำจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสายตาของราเฟลที่เป็นนักดาบ มันเป็นท่าทางที่ดูโอ้อวดเกินจริงมาก

“ว้าว เยี่ยมจริง ๆ ค่ะ ฉันเพิ่งเคยเห็นอะไรแบบนี้เป็นครั้งแรกในชีวิตเลยล่ะ!”

หญิงสาวปรบมืออย่างเพลิดเพลิน เธอคงลืมนำพันแผลที่พันมือขวาไปแล้วเลยทำหน้าที่หลอหลาเหมือนจะเจ็บอยู่ครู่หนึ่ง ราเฟลมันใจว่าตนเพิ่งเคยเห็นแอนเน็ตทำท่าตื่นเต้นแบบนี้เป็นครั้งแรก เธอคงตื่นตาตื่นใจมากจนแก้มแดงและดวงตาก็ส่องประกายวิบวับเหมือนกับดาวประกายพริ้ว

“แอนเน็ต มานั่งตรงนี้ดี ๆ”

ราเฟลไม่อยากพูดพร่ำกับผู้ใหญ่ที่โตแล้ว โดยเฉพาะกับอีกฝ่ายที่เป็นหญิงสาวผู้สูงส่งสง่างามตั้งแต่แรกเกิดอย่างแอนเน็ต บาเยิร์น แต่หญิงสาวกำลังตื่นตากับการเที่ยวชมของที่เพิ่งเคยเห็น เขาเลยกังวลว่าเธอจะพลาดพลังบาดเจ็บขึ้นมา พอเธอเปลื้องมือขวาที่เจ็บอยู่กับโต๊ะ เขาก็อดไม่ได้ที่จะจับข้อศอกเพื่อช่วยประคองตัวไว้ และถือโอกาสเอาผ้ากันเปื้อนที่เลื่อนลงมา ยัดกลับไปวางบนชุดเดรสสุดหรูให้ดังเดมิด้วย โดยไม่รู้จะทำไม่ตัวเองถึงทำอะไรแบบนี้

“เอละ ลองกินดูสักครั้งสิครับ! นี่คืออาหารเลิศรสที่สุดของร้านเรารครับ!”

ในที่สุดพ่อครัวที่หันหมูหันอย่างเสร็จแล้วก็ยกถาดเข้ามาใกล้พร้อมปาดเหงื่อ เขาใจดีช่วยแบ่งเนื้อเป็นส่วน ๆ บนจานให้กินง่าย ที่น่าทึ่งคืออุปกรณ์ทำครัวรวมถึงภาชนะที่ใช้ในร้านอาหารแห่งนี้ล้วนเป็นเหล็กทั้งหมดเลยให้ความรู้สึกว่าเป็นร้านอาหารบ้าน ๆ ที่สมจริงยิ่งขึ้น

ประสบการณ์ใหม่ทำให้แอนเน็ตตื่นเต้นและรู้สึกอยากอาหารขึ้นมา กลิ่นหอมตลบอบอวลมาจากหมูย่างที่มีควันลอยฟุ้ง หญิงสาวที่ถูกกระตุ้นด้วยกลิ่นจับล้อมขึ้นมาอย่างมุ่มมันกว่าครึ่งไหน ๆ

“รอก่อน แอนเน็ต”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วแล้วยื่นมือออกไปห้ามเธอ หนึ่งหมูที่สุกจน

เหนียวนุ่มติดอยู่ในปากอาจจะทำให้เป็นแผลพุพองได้ ถึงพ่อครัวจะช่วย
หั่นให้ด้วยความเอาใจใส่ แต่เนื้อหมูก็ยังมีใหญ่มากอยู่ดี เขาชำเล็งมองมือขวา
ของแอนเน็ตที่ถูกพันด้วยผ้าพันแผล ถ้าไม่คาดการณ่ว่าตัวเองเป็นสาเหตุ
ของบาดแผลนั้น ก็คงไม่จำเป็นต้องทำถึงขนาดนี้

ราเฟลเห็นว่าขณะยกมีดขึ้นมาเพื่อตัดแบ่งเนื้อให้แอนเน็ต ตอนที่
เห็นคนอื่นทำแบบนี้ เขาเคยคิดว่าผู้ชายคงทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองดูดี
ในสายตาผู้หญิง แต่ไม่นึกว่าตัวเองจะต้องมาทำแบบนี้เหมือนกัน ชายหนุ่ม
จึงวางมีดลงอย่างแข็งกร้าวกว่าปกติและดันจานกลับไปให้หญิงสาว

“เสร็จแล้ว เป่าให้เย็นก่อนแล้วค่อยกินนะ”

“ขอบคุณค่ะ”

แอนเน็ตใช้ส้อมจิ้มอาหารเข้าปากอย่างตั้งตาคอย แล้วผลลัพธ์ก็...

เกินความคาดหมาย!

หนังหมูที่ทาซอสเผ็ดถูกเคี้ยวเสียงดังกรูกรอบ เนื้อหนาๆ ที่อยู่ข้างใต้
อ่อนนุ่มคู่กับน้ำสต็อกชุ่มฉ่ำอยู่ในปาก คงเพราะกินไปพร้อมกับรับลมเย็นๆ
จากข้างนอก รสชาติที่ได้เลยยิ่งอร่อยจนน่าตกตะลึงยิ่งขึ้นไปอีก

“อร่อยมากจริงๆ ค่ะ...”

แอนเน็ตยกมือข้างหนึ่งป้องปากอย่างประทับใจ ราเฟลที่นั่งเก้าอี้
มองดูเธอจากฝั่งตรงข้ามหลุดหัวเราะออกมา พอเขาหัวเราะโดยไม่ได้คิดร้าย
เป็นครั้งแรก หัวใจของเธอก็เต้นตึกตักแปลกๆ เพราะใบหน้าหล่อเหลานั้น
หญิงสาวจึงถือโอกาสชักชวนให้เขากินเนื้อหมูไปด้วยกัน

“ลองกินดูสิคะ ราเฟล เร็วๆ เข้าค่ะ”

ส้อมของแอนเน็ตที่ยื่นออกไปกลางอากาศสั้นไหวไปมา เพราะเธอ
ฝืนใช้ส้อมจิ้มโดยที่มือพันผ้าพันแผลหนาๆ เลยดูขลุกขลักเล็กน้อย ราเฟล
เห็นดังนั้นก็ส่ายหัวแล้วหันเนื้อให้เป็นชิ้นเล็ก ๆ กว่าเดิม

เท่านั้นคงพอจะเคี้ยวเนื้อได้แล้วแหละ

พอหันเนื้อให้เสร็จแล้ว ราเฟลก็เอื้อมมือไปแย่งส้อมจากมือเล็ก จากนั้นก็จับเนื้อหมูที่ติดอยู่ตรงปลายส้อมเข้าปาก แล้วหยิบช้อนนวดไส้มือของแอนเน็ตแทน

“กินด้วยช้อนไป ที่ไม่ใช่ร้านอาหารที่เป็นทางการอะไร ไม่มีใครว่าอะไรหรอก”

แอนเน็ตที่รับช้อนนั้นมากะพริบตาปริบ ๆ เธอได้รับการอบรมเรื่องมารยาทอย่างเข้มงวดเพื่อเป็นพระชายารัชทายาท แน่ใจว่ารวมถึงมารยาทในการรับประทานอาหารด้วย จะให้ใช้ช้อนตักกินเนื้อหมูอย่างนั้นหรือ ถ้าเป็นเมื่อก่อนคงจะเป็นชีวิตนอกกรอบที่จินตนาการไม่ออกแน่ ๆ

แต่...ทำไมจะทำได้ล่ะ

ใครบางคนกระซิบอยู่ในใจของแอนเน็ตที่เกิดขึ้นใหม่ เธอมองช้อนครู่หนึ่ง ก่อนจะใช้มันตักเนื้อชิ้นเล็ก ๆ จนพูนแล้วเอาเข้าปาก เนื้อที่ราเฟลหันให้อย่างดียังอร่อยและหอมหวานเหมือนเดิม แถมยังเคี้ยวง่ายกว่าเมื่อกี้มาก หญิงสาวเปล็ดเปลื่นกับรสชาติมันปนเค็มที่อัดแน่นอยู่ในปาก

“ดีมนี้ด้วยลิ รสชาติใช้ได้เลย”

ราเฟลยกแก้วที่เคยจิบยื่นให้แอนเน็ต มันเป็นไวน์รสหวานอมเปรี้ยวที่ใส่เลมอนกับแอปเปิลลงในไวน์ขาว เมื่อดื่มไปอีกหนึ่ง รสชาติสดชื่นที่อบอวลอยู่ในปากก็กลบรสมันเค็มของเนื้อซึ่งติดอยู่ปลายลิ้น และลมเย็น ๆ ยามคำคืนที่พัดมาจากริมแม่น้ำก็ทำให้อารมณ์ดี พุดได้คำเดียวว่านี่เป็นคำคืนอันน่าลุ่มหลง

สิ่งที่ทำให้แอนเน็ตสุขใจยิ่งกว่าสิ่งใดคือสีหน้าของราเฟลที่มองตัวเองจากฝั่งตรงข้าม ใบหน้าหล่อเหลาคมคายที่ต้องแสงไฟเผยให้เห็นความอบอุ่นมากกว่าตอนปกติ ในชาติก่อนที่เธออายุห้าขวบก็แทบไม่เคยเห็นสีหน้านี้เลย

มองแบบนี้แล้วรู้สึกเหมือนเราสนิทกันมากขึ้นเลยแฮะ

เพราะเขาช่วยหันเนื้อให้ เธอเลยลิ้มความเศร้าเมื่อครู่ไปได้ระดับหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม พอเธอจากไปแล้วปัญหาทุกอย่างก็จะคลี่คลายเอง เลยไม่จำเป็นต้องทำหน้าที่ตั้งใส่เขา ถึงกระนั้นแอนเน็ตก็พึงพอใจแล้ว เพราะก่อนจะจากกันไป เธอได้สร้างความทรงจำบางอย่างที่ทำให้ยิ้มได้เมื่อนึกถึงมันแล้ว

แอนเน็ตกระดกแก้วกลางยิ้มบาง ๆ ไวน์ค่อนข้างแรงต่างจากหน้าตาของมัน โชคดีที่แม่จะดื่มไปสามแก้วติด ๆ กัน แต่ก็ยังเดินออกมาจากร้านได้แบบมีสติครบครัน ราเฟลที่สีหน้าดูอ่อนคลายกว่าเดิมมากพูดด้วยน้ำเสียงขบขัน

“เพิ่งรู้ว่าเธอเป็นคอไวน์แท้ ๆ เลย ถ้าขึ้นดื่มในร้านมากกว่านี้ ไวน์คงไหลลืออยู่ในกระแสเลือดแทนเลือดแน่ ๆ”

“ฉันยังดื่มได้อีกแก้วสองแก้วนะคะ น่าเสียดายที่ร้านอาหารปิดไว้มากว่าที่คิด”

ระหว่างทางกลับไปที่รถม้า แอนเน็ตก็ยังเฝ้าปากอย่างเสียดาย ปกติเธอไม่ได้ชอบไวน์ขนาดนั้น แต่ถ้าเป็นไวน์อร่อย ๆ ที่รสชาติเปรี้ยวอมหวานอย่างนี้ ก็อยากจะดื่มให้หน้าใจ ราเฟลหลุดหัวเราะออกมาเมื่อได้ยินคำคุยโว เขาเอ็ดหาญสาวโดยไม่ทันสังเกตเห็นภาพลักษณ์ที่แปลกตาแบบนี้ของตัวเอง

“ไม่ได้ ดื่มอีกไม่ได้แล้ว เธอคงไม่อยากถูกแบกขึ้นหลังกลับไปเสียชื่อมาร์เชอเนสหรือไม่ใช่”

ดวงตาคมของราเฟลโค้งมนเป็นทรงสวย ประกอบกับนัยน์ตาสีน้ำเงินใต้แว่นตาที่ส่องประกาย แอนเน็ตมองเขาแล้วยิ้มด้วยความรู้สึกประหม่าแปลก ๆ คินนี่เป็นคินนี่ที่เธออารมณ์ดี แต่น่าเสียดายที่รถม้าซึ่งวิ่งอยู่ไกล ๆ ไกลจะมาถึงแล้ว ถ้านั่งรถม้าไปอีกนิตก็คงหวนกลับสู่พื้นที่เดิมอีกครั้ง

“อ้อ คุณคือ...เลดี้แอนเน็ตหรือคะ”

ตอนนั้นใครบางคนก็เดินมาจากฝั่งตรงข้ามและทำท่าเหมือนจะรู้จักเธอ แอนเน็ตที่มองราเฟลยิ้ม ๆ หันกลับไปมอง ก่อนรอยยิ้มเบิกบานจะเหือด

หายไปจากใบหน้านามพันที่ราวกับโกหก

เธอรู้จักคนคนนั้น

“เป็นการพบกันที่บังเอิญจังเลยนะคะ เลดี้ไดอานา”

สตรีผมหยักศกสีดำคนนี้มีนามว่าไดอานา แมคแคลร์ หญิงสาวเป็นบุตรสาวคนรองของตระกูลเอิร์ลแมคแคลร์ที่โด่งดังจากธุรกิจซึ่งครอบคลุมหลาย ๆ ด้าน และเป็นเพื่อนวัยเด็กของแอนเน็ตใน ช่วงหนึ่ง แน่ใจว่าหลังพ้นวัยเด็กก็ไม่ได้ติดต่อกันอีก แต่เพื่อนในวัยเด็กมักจะตราตรึงอยู่ในความทรงจำเสมอ แอนเน็ตเลยนึกชื่อของไดอานาออกในทันทีแม้จะผ่านไปห้าปีแล้วก็ตาม

“มิดค้ำปานนี้อันตรายแย่มากทำอะไรที่นี้เหรอคะ...เอ๋! มากับสามีด้วยนี่เอง สวัสดิ์คะท่านมาร์ควิสคานเนซิส ดิฉันไดอานาแห่งตระกูลเอิร์ลแมคแคลร์ค่ะ”

ไดอานารวบชายกระโปรงขึ้นเล็กน้อยขณะกล่าวทักทายราเฟล เธอทักทายอย่างลึนไหลและเป็นธรรมชาติ แต่แก้มของหญิงสาวที่ชายตามองราเฟลกลับแดงเรื่อเล็กน้อย ชายหนุ่มมีรูปร่างกำยำและสูงกว่าคนอื่นถึงหนึ่งช่วงศอก เขาเป็นบุรุษที่ทุกคนมองว่ามีเสน่ห์ ทั้งใบหน้าหล่อเหลาไปจนถึงอุปนิสัยแข็งกระด้างและเย่อหยิ่ง ก็ล้วนแล้วแต่ทำให้รู้สึกถึงความน่าหลงใหลของเจ้าตัว

แอนเน็ตขมวดคิ้วน้อยๆ ขณะมองไดอานา หญิงสาวไม่ใช่คนที่เลวร้ายอะไร แต่มีปัญหาอยู่สองอย่าง ปัญหาแรกคือไดอานาเป็นคนประเภทที่ตกหลุมรักรวดเร็วเกินไป สีหน้าของไดอานาที่มองสามีเธออยู่ในตอนนี้เหมือนกับจะประกาศก้องว่า ‘หล่อจัง!’

เอ่อ อันที่จริง มันก็ไม่ได้เป็นประเด็นอะไรขนาดนั้น ไดอานาแค่เป็นคน ที่ตกหลุมรักอย่างรวดเร็ว แต่ไม่ได้ไร้จิตสำนึก ถึงแม้จะชอบพอชายที่มีเจ้าของแล้ว แต่เธอก็จะไม่ทำอะไรเกินเลยไปกว่านั้นเป็นอันขาด นั่นเป็น

เหตุผลที่แอนเน็ตต์แกล้งทำเป็นไม่เห็นสีแดงเรือที่ฉาบอยู่บนแก้มของอีกฝ่าย

แต่หญิงสาวทำเป็นมองข้ามอีกปัญหาหนึ่งของไดอานาไม่ได้ ความจริงก็ไม่ถึงกับเรียกว่าเป็นปัญหา แต่อย่างน้อยก็เป็นปัญหาใหญ่สำหรับแอนเน็ตต์ เพราะว่าไดอานา แมคแคลร์ นั้น...

“อ้อ จะว่าไปแล้วเลดี้แอนเน็ตต์ ไมลีย์ ตอนนี้เป็นมาร์เชอเนสคาเนซีสแล้วใช่ไหมคะ! พอจะได้ยินเรื่องนั้นมาบ้างไหมคะ เซลเลสทิน เพื่อนของฉันเล่าว่าเธอได้รับอัญมณีที่จะใช้ในงานแต่งงานจากเชื้อพระวงศ์ตั้งสองกล่องนะค่ะ! การเป็นพระชายาของรัชทายาทนี่ดูเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่มากเลยนะค่ะ! คิดอย่างนั้นไหมคะ”

ใช่แล้ว ไดอานา แมคแคลร์ เป็นเพื่อนสนิทของเซลเลสทิน เคียส์ แอนเน็ตต์เสียบกริบ ในขณะที่ไดอานาทำตัวว้าวับอยู่ตรงหน้าราวกับรอคอยปฏิกริยาจากเธอ หญิงสาวรู้ว่าแอนเน็ตต์เคยเป็นคู่หมั้นของรัชทายาทในช่วงหนึ่ง ทั้งที่รู้อย่างนั้น ไดอานาก็ยังทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นแล้วเล่าเรื่องของเซลเลสทินให้เธอฟัง ซึ่งนั่นอธิบายเป็นอื่นไม่ได้นอกจากมีเจตนาร้ายซัดๆ

ถ้าเป็นตอนก่อนหน้าที่จะย้อนเวลากลับมา ฉันอาจจะเจ็บปวดก็ได้

แอนเน็ตต์มองไดอานาที่อยู่ตรงหน้าแล้วเซิดใส่ในใจ หญิงสาวเคยเป็นเพื่อนวัยเด็กของเธออยู่ช่วงหนึ่ง แต่ตอนนี้กลับเป็นเพื่อนสนิทของเซลเลสทินเนียนะ ความสัมพันธ์ของคนเราช่างน่าตกลงจริง ๆ

โชคดีที่แอนเน็ตต์ในตอนนี้อาจยิ้มแล้วปล่อยผ่านเรื่องนี้ได้อย่างไม่สะทกสะท้านอะไร ถึงจะพูดไปมันก็เป็นเรื่องเมื่อห้าปีก่อน ตอนที่เธอไม่เจ็บปวดหรือระคายเคืองแล้ว ขอแค่ไม่ยื่นต่อหน้าเซลเลสทิน คนที่หญิงสาวสงสัยว่าจะเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการใส่ร้ายตน เธอก็พอจะยิ้มแล้วมองข้ามมันไปได้ ดังนั้นแอนเน็ตต์เลยยิ้มเบา ๆ แล้วตอบโต้กลับไป

“อ้วยตาย จริงเหรอกะ ยอดเยี่ยมไปเลยค่ะ อัญมณีที่เลดี้เซลเลสทินได้รับพระราชทานมามีมิ่งกุญเพชรด้วยหรือเปล่าคะ มันเป็นของล้ำค่าที่ฉัน

อยากเห็นกับตาสักครั้ง ถ้าเธอใช้ในพิธีสถาปนาก็คงดีนะคะ”

“นะ...นั่นสิคะ”

แอนเนตดูเหมือนคนโลโซชื่อที่อยากรู้เกี่ยวกับมงกุฎล้ำค่าจริง ๆ ด้วยเหตุนี้สนีหน้าของไดอานาเลยดูไม่พอใจ เหมือนจะพูดว่า ‘ต้องไม่ใช่แบบนี้สิ’ หญิงสาวเห็นดังนั้นเลยเกทับด้วยการควงแขนของราเฟลอย่างนุ่มนวล จากนั้นก็เงยหน้ามองเขาแล้วเอียงคออย่างอดอ้อน

“ที่รัก ฉันอยากได้บลูโดมอนด์ซะแล้วสิคะ คุณคิดว่ายังไงคะ มันเหมาะกับฉันหรือเปล่า”

ชายหนุ่มก้มมองเธอโดยไม่ตอบโต้อะไรสักคำ เหงื่อกาฬไหลผ่านแผ่นหลังแอนเนตไปเจียบ ๆ

ก็เมื่อก็ยังกระดกแก้วคุยกันถุกคอกอยู่เลย เธอเลยนึกว่าเขาจะอยู่ข้างตัวเอง เธอล้ำเส้นมากเกินไปหรือเปล่านะ ถ้าถูกเขาตำหนิต่อหน้าไดอานา เธอคงจะเสียใจแย่เลย

ราเฟลดึงมือที่ถูกแอนเนตควงแขนออกไป ทำนองว่าไม่คิดจะเข้าไปยุ่งในสงครามประสาที่หน้าปวดหัวนี้ แอนเนตกัดปากแน่นพร้อมกับรู้สึกได้ว่าหัวใจร่วงไปอยู่ที่ตาตุ่ม ทันใดนั้นเขาก็ดึงไหล่ของเธอเข้าไปกอดอย่างอ่อนโยน

“บลูโดมอนด์นั้นหรือ...ซื้อได้เต็มที่เท่าที่ต้องการเลย ถ้าเธอมีความสุขจะผลาญเงินฉันให้เกลี้ยงตู้เซฟก็ยิ่งได้”

เมื่อได้ยินน้ำเสียงทุ้มต่ำและเรียบนิ่ง ไดอานาก็เอามือปิดปากและอุทานเบา ๆ ว่า ‘อู๊ย’ ภาพของชายหนุ่มที่ฉันเฉียวง่ายปฏิบัติกับภรรยาของตัวเองอย่างอ่อนโยนเป็นเรื่องที่แปลกตา แต่ก็ดูเท่มาก ทว่าราเฟลไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้น เขาโน้มตัวลงไปลูบกรอบหน้าของแอนเนตแล้วกระซิบเบา ๆ

“แต่ฉันคิดว่าฟังก์โดมอนด์น่าจะดีกว่า มันเข้ากับดวงตาสวย ๆ ของเธอมากกว่าอีก”

หลังพูดจบเขาก็ยิ้มพร้อมกับประทับริมฝีปากลงตรงข้างเปลือกตาของแอนเน็ต เป็นท่าทางเอาใจใส่ที่พร้อมละลายสายตาของคนมองให้อ่อนโยนด้วยความร่วมมือที่กระตือรือร้นของราเฟลทำให้แอนเน็ตมีความกล้ามากขึ้น

“ขอบคุณนะคะ ราเฟล การแต่งงานกับคุณเป็นการตัดสินใจที่ดีที่สุดในชีวิตฉันเลยคะ”

หญิงสาวที่ไม่เคยได้รับอภิสิทธิ์ในการเลือกเลยสักครั้งในชีวิตยิ้มหวานราวกับดอกไม้และพูดคำโกหกออกไป ทั้งคนพูดและคนฟังต่างรู้ว่ามันเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ แต่ไดอานา แมคแคลร์ไม่รู้เรื่องนี้

จากที่ตั้งใจจะพูดเหน็บแนมแอนเน็ตในฐานะเพื่อนสนิทของเซลเลสทินหญิงสาวกลับตกเป็นฝ่ายที่โดนยกย่อนกลับจนท่วมแทน

“เลดีแมคแคลร์ นี่ก็ดีมากมายแล้ว พวกเราต้องขอตัวกลับก่อนนะคะ อยู่-คน-เดียว ไปได้ไหมคะ”

แอนเน็ตที่สวมกอดเอวของราเฟลพูดแทงใจดำไดอานาที่ไม่มีแม่แต่คู่มั่นด้วยใบหน้าเป็นยิ้ม คุณหนูแมคแคลร์เป็นคนที่ถูกหลุมรักง่ายมากๆ แต่น่าเศร้าตรงอีกฝ่ายที่เธอหลงรักไม่ตอบรับน้ำใจจากเธอ ด้วยเหตุนี้ไดอานาจึงอยู่ในสภาพที่ไม่เคยมีข่าวลือเรื่องคู่สาวเลยสักครั้ง หญิงสาวที่ถูกพูดแทงใจดำขึ้นเสียงสูงอย่างฉุนเฉียว

“แน่นอนอยู่แล้วคะ! แถวนี่เป็นย่านธุรกิจที่ตระกูลฉันบริหารทั้งหมดนะคะ ทราบไหมคะว่าเครื่องเหล็กเตี้ยวนี้เป็นที่นิยมกันขนาดไหน โชคดีที่ธุรกิจดำเนินไปได้ดีมาก ๆ วันนี้นั่นเลยต้องออกมาทำงานจนตึกตื้นไหนคะ!!”

“อ้วยตาย อย่างนี้นี่เอง น่าอิจฉาจริง ๆ เลยคะ”

แอนเน็ตผู้อยู่ในตระกูลที่มั่งคั่งที่สุดในอาณาจักรเดลเทียมพูดพลางยิ้มอย่างผ่อนคลาย ไดอานาที่ได้ยินดังนั้นก็แต่ยืนกำหมัดตัวสั้นระริกด้วยสีหน้าเจ็บใจ แม้แต่ราเฟลเองก็ร่วมตอกย้ำหญิงสาวด้วยคำพูดปิดท้ายแสนเจ็บแสบ

“จะว่าไปแล้วฉันเองก็เคยได้รับพระราชทานเหมืองแร่เหล็กด้วย มีนำละ ถึงหารายได้จากที่นั่นได้เป็นกอบเป็นกำ แอนเน็ต ถ้าเธอต้องการ ฉันจะเปลี่ยนเป็นชื่อเธอให้ละ ไม่ว่าจะเป็บบลูโดมอนต์หรือฟังก์โดมอนต์ ถ้าอยากได้ก็กว้านซื้อเพชรที่เธอต้องการมาให้หมดเลย”

อิงไปเลย ให้ตายเถอะ!

ไดอานาอ้าปากค้าง ช่วงนี้แร่เหล็กที่ถูกขุดขึ้นมาขายดิบขายดีตามที่เขาพูดจริง ๆ ด้วยเหตุนี้ขุนนางส่วนหนึ่งที่ถือกรรมสิทธิ์แร่หรือมีเหมืองแร่เหล็ก จึงได้รับผลประโยชน์แบบทุกวันนี้ แต่เขากลับพูดว่าจะยกให้แอนเน็ตทั้งหมดเลยเนี่ยละ ไดอานารู้สึกเสียหน้าและฉีกจากใจจริงขึ้นมาทันที

เดิมทีเหล็กเป็นวัสดุที่ไม่นิยมใช้กันเพราะยากที่จะกำจัดคาร์บอนออกจากเหล็กหล่อ² แต่เพราะเมื่อเร็ว ๆ นี้มีการค้นพบวิธีการใหม่ เครื่องเหล็ก จึงถูกนำไปใช้อย่างกว้างขวางในชีวิตประจำวัน ภาชนะเหล็กที่แอนเน็ตเห็นในร้านอาหารก่อนหน้านี้อีกก็ถือโอกาสใช้มันตามกระแสเหมือนกัน

เหล็กกลายเป็นเงินนั่นหรือ... น่าที่งจเลย

แอนเน็ตกะพริบตาอย่างทิ้ง ๆ และตัดสินใจว่าจะหาข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับเหมืองแร่เหล็กของราเฟล แน่หนอนว่าเธอไม่ได้ทำไปเพราะโลกอยากได้เหมืองแร่เหล็กของเขา เพียงแต่หญิงสาวคาดเดาวาบิดาของตนอาจจะเฟ่งเล็งเหมืองแร่เหล็กนี้อยู่

ราเฟลทำที่โอบกอดแอนเน็ตที่กำลังครุ่นคิดด้วยความรัก และประทับจูบลงบนกระหม่อมเล็กๆ ของเธอ จากนั้นก็กล่าวลาไดอานาที่มองมาทางนี้ด้วยใบหน้าแดงก่ำ

“เลดีแมคเคลร์ ตอนนีักรยาของฉันน่าจะเปลี่ยมากแล้ว คงต้องขอตัวก่อน”

² เหล็กหล่อ (Cast iron) โลหะผสมของเหล็ก ซิลิคอน และคาร์บอน มีปริมาณคาร์บอนอยู่ระหว่าง 3-4 เปอร์เซ็นต์

ไโดอานามองแผ่นหลังของคู่ชายหญิงที่หันหลังกลับไปอย่างรู้ลึก
ชายหน้า พวกเขาถอดเอาทับไหล์ของกันและกันแล้วมุ่งหน้าไปที่รถม้า
ช่างเป็นคู่รักที่มีเสน่ห์ชวนมองราวกับภาพวาด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ภาพของราเฟลที่มีรูปร่างกำยำล่ำสันกำลังค้อมตัวเป็นหลักให้แอนเน็ตจับ
เพื่อก้าวขึ้นรถม้า นั้น มีส่วนทำให้คนมองหน้าร้อนผ่าวขึ้นมาได้ง่าย ๆ

คอยดูเถอะ ปีนี้ฉันจะต้องออกแดดให้ได้!

หญิงสาวตัดสินใจอย่างแน่วแน่ก่อนหมุนตัวเดินไปอีกทาง

นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ต่อให้ธุรกิจเครื่องเหล็กของตระกูลจะดำเนิน
ไปได้ดี เธอก็คงไม่อาจยินดีได้อย่างบริสุทธิ์ใจ เพราะถ้าเครื่องเหล็กขายดี
ก็หมายความว่าเหมืองแร่เหล็กของราเฟลก็จะทำกำไรได้เป็นกอบเป็นกำ
ด้วยเช่นกัน และเขาก็คงจะกว้านซื้อเพชรจำนวนมากให้แอนเน็ตด้วยเงินนั้น

ไโดอานารู้สึกคับแค้นอยู่ในใจด้วยความอิจฉาอย่างหนัก ถึงแอนเน็ต
อะไรนั้นจะไม่ได้เป็นพระชายารัชทายาทแล้วยังไงกันล่ะ ในเมื่อหญิงสาว
มีสามีที่ทั้งเซ็กซี่และอ่อนโยนแบบนี้อยู่นั่นอยู่ทุกคนเลยนะ! ตอนนี้อิจฉา
แอนเน็ตที่เดินกอดสามีอย่างรักใคร่เป็นลิบเท่า อิจฉามากกว่าเซลเลสทิน
ที่ได้รับอัญมณีจากเชื้อพระวงศ์เสียอีก

ในขณะที่เดียวกันแอนเน็ตที่นั่งอยู่ในรถม้าก็นึกถึงไโดอานาแล้วถอนหายใจ
ออกมาด้วยความโล่งอก เธอแค้นแดงเรื่อด้วยความขวยเงินขณะเปิดปากพูด

“เอ่อ...ขอบคุณจริงๆ นะคะ ราเฟล ที่ช่วยอยู่ข้างฉัน”

เมื่อแอนเน็ตพูดขอบคุณจากใจจริง ราเฟลก็เกิดประหม่าขึ้นมา
อย่างบอกไม่ถูก ความจริงเขาทำแบบนั้นเพราะเกลียดการกระทำของไโดอานา
ทั้งๆ ที่รู้ว่าสามีของแอนเน็ตยืนอยู่ข้างๆ แต่หญิงสาวก็ยังยั่วโทสะด้วย
การพูดกับเธอว่า “น่าเสียดายที่ไม่ได้แต่งงานกับชายคนอื่น” ดังนั้นเขาเลย

อยากพิสูจน์ให้เห็นว่าแอนเน็ตไม่ได้เสียใจที่แต่งงานกับตัวเองก็เท่านั้น

ทว่าชายหนุ่มไม่อาจเปิดเผยความคิดแบบนี้ออกไปได้ เดิมทีเขาเป็นคนที่ค่อนข้างดีด้นและไม่แสดงความรู้สึกออกไปตรง ๆ อยู่แล้ว ดังนั้นเลยตอบแอนเน็ตที่พูดขอขอบคุณด้วยน้ำเสียงที่อ่อน ๆ

“ถ้ารู้สึกขอบคุณ อย่างน้อยมีอนันท์ก็ช่วยหายเจ็บไว ๆ เถอะ”

เขาจำไม่ได้ว่ามีมือของแอนเน็ตอยู่ในสภาพนั้นได้อย่างไร แต่น่าจะเป็นความผิดของตัวเองอย่างแน่นอน ราเฟลรู้สึกไม่สบายใจทุกครั้งที่เห็นมือซึ่งถูกพันด้วยผ้าพันแผลของหญิงสาว เขาถึงขนาดคิดว่าให้มือของตัวเองเป็นแบบนี้แทนยังดีกว่า

“ฉันจะรีบหายไว ๆ ค่ะ ขอขอบคุณสำหรับวันนี้ค่ะ”

แอนเน็ตยิ้มเบา ๆ อย่างใสซื่อแล้วตอบกลับไป ถึงระหว่างทางจะตะกุกตะกักไปบ้าง แต่การออกมาข้างนอกครั้งแรกกับราเฟลนั้นดีกว่าที่คาดไว้มาก ได้ไปเยี่ยมสุสานของโรเบิร์ตที่ตัวเองไม่รู้จักในชาติก่อนแล้วยังได้กินข้าวนอกบ้านพร้อมดื่มไวน์กับราเฟลสองคน ถึงจะไม่ค่อยชอบไดอานา แต่ก็เพราะราเฟลช่วยไว้ เธอเลยตอบกลับไปได้อย่างสามสใจ

จะว่าไปแล้วเลดี้ไดอานา... ทำหน้าเหมือนไม่รู้เรื่องที่ผมถูกใส่ร้ายเลย

แอนเน็ตลองนึกย้อนถึงสีหน้าและน้ำเสียงของไดอานาที่มองตัวเองก่อนหน้า เธอสงสัยว่าไดอานาอาจจะรู้เรื่องนั้นเพราะอีกฝ่ายเป็นเพื่อนสนิทของเซลเลสทิน แต่ดูท่าแล้วตระกูลบาเยิร์นคง ‘ปิดปาก’ ได้สมบูรณ์แบบจริง ๆ ถึงหญิงสาวจะไม่ชอบตระกูลของตนมากนัก ทว่าในเวลาแบบนี้เธอกลับรู้สึกสบายใจเป็นอย่างมาก

ขณะที่แอนเน็ตกำลังคิดอะไรเรื่อยเปื่อย รถม้าก็วิ่งไปทางคฤหาสน์เงียบ ๆ หมู่บ้านที่พวกเขาแวะพักเมื่อครู่อยู่ห่างจากคฤหาสน์ไม่กี่กิโลเมตรตอนนี้จึงกำลังจะถึงคฤหาสน์ในอีกไม่ช้า เมื่อถึงแล้วหญิงสาวจึงบอกลา ราเฟลตรงโถงทางเดินก่อนกลับเข้าห้องของตัวเองไป

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะ ราเฟล ฉันสนุกมากจริงๆ ที่ได้ออกไปข้างนอกกับคุณ”

ราเฟลพยักหน้าโดยไม่ได้ตอบอะไรกลับมา อันที่จริงหญิงสาวคุ้นเคยกับปฏิกิริยาที่บึ้งตึงแบบนี้ของสามีมากกว่า ขณะที่เธอหมุนตัวกลับไปเสียงทุ้มต่ำก็ดังขึ้นมาจากด้านหลัง

“แอนเน็ต”

“คะ”

พอหันกลับไป เธอก็สะดุดเข้ากับใบหน้าหล่อเหลาที่ยืนตระหง่านตรงโถงทางเดินมืดๆ แล้วมองมาทางนี้ ถึงจะฝึกซ้อมได้แสงแดด แต่หน้าขาวๆ ของเขาก็ไม่กร้านแดด ใบหน้าของราเฟลหล่อเหลาคมคายราวกับประติมากรรมที่แกะสลักจากหินอ่อน หญิงสาวเห็นว่าริมฝีปากสีแดงเข้มดูลึกลับอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถามคำถามที่เธอคาดไม่ถึง

“ที่พูดเมื่อก็...พูดจริงใช่ไหม”

“ฉันพูดว่าอะไรหะคะ”

“ที่บอกว่าไม่เสียใจ...”

ราเฟลไม่กล้าถามว่า ‘การแต่งงานกับฉันเป็นการตัดสินใจที่ดีที่สุดใช่ไหม’ เลยถามอ้อมๆ อย่างคลุมเครือแทน แอนเน็ตที่ไม่นึกว่าเขาจะถามคำถามแบบนี้ันเบิกตากลมโต

ทันทีที่เห็นดวงตาสีชมพูที่เบิกกว้างของเธอ หัวใจของราเฟลก็เต้นตุบๆ ด้วยความเครียด เขากังวลว่าแอนเน็ตจะตอบคำถามของตัวเองอย่างไร แต่ผิดคาดที่หญิงสาวกลับไม่ได้มองว่าคำถามนี้สำคัญอะไร

เขาจะถามว่าไม่เสียใจกับการแต่งงานในครั้งนี้อย่างไร

แน่นอนอยู่แล้ว ซาดิก่อนราเฟลเฝ้าข้างเตียงของแอนเน็ตจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต แม้ว่าเธอจะร่างกายอ่อนแอลงจากโรคร้ายและหมดลมในสภาพที่ดูไม่เจิด แต่เขาก็ไม่เคยแสดงท่าที่รังเกียจเลยสักครั้ง ผู้ชาย

แบบเขาหาได้ยากในโลกนี้ แอนเน็ตที่นึกถึงเรื่องนั้นตอบกลับอย่างอ่อนโยนด้วยรอยยิ้ม

“คะ อาจจะดูจางจืดเชื่องพระวงศ์ แต่ฉันตั้งใจที่แต่งงานกับคุณมากกว่าการเป็นพระชายารัชทายาทอีกคะ”

แปลกจริง ๆ ที่แอนเน็ตพูดเรื่องน่าอายุได้อย่างหน้าตาเฉย แต่ราเฟลที่ได้ยินกลับไบบหน้าเห่อร้อนขึ้นมา อาจเพราะเป็นครั้งแรกที่ตัวเองหน้าแดงต่อหน้าผู้หญิง เขาเลยรู้สึกกระอักกระอ่วนทำตัวไม่ถูก

*บอกováดีใจที่แต่งงานกับเขามากกว่าจะเป็นพระชายารัชทายาททั้งนั้นหรือ
ต่อให้เป็นเพียงการพูดเย็นยอกก็เป็นถ้อยคำที่หวานจับใจเกินไปแล้ว*

แวดวงชั้นสูงของเดลเทียมให้ความสำคัญกับชาติตระกูลเหนือสิ่งอื่นใด ด้วยเหตุนี้ราเฟลที่เป็นเพียงบุตรนอกสมรสของพระราชาก็มักจะถูกเย้ยหยันจากพวกขุนนางอยู่บ่อย ๆ กระทั่งเจ้าตัวมีบรรดาคัดดีขึ้นมา

เทียบกันแล้ว ลุดวิก น้องชายต่างมารดาของเขาเป็นถึงรัชทายาทผู้สูงส่งเพียงหนึ่งเดียว เมื่อรูปการณ์เป็นเช่นนี้ ราเฟลจึงรู้สึกต่ำต้อยเพราะชาติกำเนิดของตน และที่เขาทำตัวเย็นชากับแอนเน็ตที่แต่งงานกับตนก็เพราะแบบนี้

สำหรับผู้หญิงที่จับจ้องตำแหน่งพระชายารัชทายาทขนาดจะโค่นล้มคู่แข่งคนอื่น เรื่องแต่งงานกับเขาคงไม่อยู่ในหัวของเธอตั้งแต่แรก หญิงสาวอาจจะคิดว่าต้องจำใจรับของไร้ค่ามาแทนของล้ำค่าที่ตัวเองต้องการจริงๆ! ราเฟลทนงตนเกินกว่าจะถูกผู้หญิงตราหน้าว่าเป็นสิ่งของแบบนี้

ดังนั้นเขาเลยตัดสินใจผลักไสแอนเน็ตออกไป ก่อนที่จะถูกเธอทำแบบนี้เอง สภาพจิตใจดังกล่าวเป็นเหตุให้ชายหนุ่มมีท่าทีแข็งกระด้างในช่วงแรกหลังจากแต่งงาน

*แต่เธอบอกováดีใจ...ที่แต่งงานกับเขามากกว่าจะเป็นพระชายารัชทายาท
ทั้งนั้นหรือ*

ไม่รู้ว่าเป็นการพูดเยินยอหรือเปล่า แต่มันเป็นคำพูดที่มีความหมายมากสำหรับราเฟล ชายหนุ่มพยายามควบคุมมุมปากที่ตวัดยิ้มขึ้นแล้วหันหลังกลับไปด้วยความกังวลว่าจะถูกเห็นใบหน้าแดงก้ำของตนแม้จะอยู่ในโถงทางเดินมืด ๆ ก็ตาม

แอนเน็ตที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวคิดว่าตอนนี้ราเฟลคงกำลังจะเข้านอนแล้ว เธอไปกับที่หลุมศพของโรเบิร์ตด้วยกัน หญิงสาวเลยหวังว่าเขาจะนอนหลับได้อย่างสบายใจ แอนเน็ตฝากความจริงใจคล้ายหลังของราเฟลไปด้วยการบอกลาเขาอย่างอบอุ่น

“ฝันดีนะคะ ราเฟล”

“...อ้อ แอนเน็ต”

ตอนที่แอนเน็ตกำลังจะหันหลังกลับบ้าง อยู่ ๆ ราเฟลก็เรียกเธอจากข้างหลัง หญิงสาวอยู่ในท่าที่เตรียมพร้อมรับฟังเสมอ เธอเอียงคอแล้วมองเขา แต่ชายหนุ่มไม่อาจพูดออกมาได้ง่าย ๆ เลยอีกอีกอยู่พักหนึ่ง เขาก็มองพื้นอย่างใจลอยก่อนจะเง้มปากพูดออกมาอย่างยากลำบาก

“บางครั้ง...ให้ฉันไปนอนที่ห้องเธอบ้างได้ไหม”

เมื่อได้ยินคำถามที่คาดไม่ถึง แอนเน็ตก็ยิ้มแล้วคิดว่ามันฟังดูแปลกมาก ๆ หนึ่งในข้อเสียของราเฟลคือเขาชอบผลักประตูตั้งโครมครามแล้วเดินเข้ามา อย่าว่าแต่จะขออนุญาตจากเธอเลย เขาแทบจะไม่เคาะประตูด้วยซ้ำ ราเฟลในเวลานี้ไม่กล้าสบตาเธอเลยก้มหน้างุดในท่าที่ยืนตระหง่านอยู่ตรงโถงทางเดิน แต่สีหน้าของเขาดูจริงใจอย่างมาก

เป็นแบบนี้ก็น่ารักดีเหมือนกันแฮะ

ราเฟลใน ‘มุมนี’ ดูน่ารักขึ้นเธอ เขาคือชายที่เธอเกลียดและกลัวถึงขนาดนั้นในชาติก่อนเลยนะ แอนเน็ตเสียบไปพักหนึ่งด้วยความรู้สึกไม่อยากจะเชื่อ ชายหนุ่มคงเข้าใจผิดว่าความเสียบของเธอคือการตอบปฏิเสธเลยพูดด้วยน้ำเสียงที่กระวนกระวายใจกว่าเมื่อกี้

“ฉันนอนไม่ค่อยหลับ...เธอก็รู้”

แอนเน็ตรู้สึกไม่สบายใจเมื่อได้ยินคำพูดนั้น พุดเหมือนอยู่กับเธอ แล้วเขาหลับสบายดีเลย หรือว่าราเฟลจะล่วงรู้ถึง ‘ความสามารถ’ ของเธอ เธอไม่อยากถูกใครจับได้เรื่องการย้อนเวลากลับมาของตัวเอง หญิงสาวพยายามข่มความรู้สึกตกใจไว้แล้วถามกลับราวกับสงสัยจริง ๆ

“นอนกับฉันแล้วดีกว่าเธอคะ”

“ดีกว่า”

ราเฟลมองตรงมาที่เธอแล้วตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น นัยน์ตาสีน้ำเงินที่วาววับในกรอบตาเรียวยาวคู่งามนั้นเต็มไปด้วยความจริงใจ ไม่รู้ทำไมพอสบสายตาคือชื่อตรงของเขา แอนเน็ตก็แก้มแดงปลั่งขึ้นมาด้วยความเขินอาย สายตาของชายหนุ่มกำลังมองมาเหมือนคนที่ต้องการเธอจริงๆ แม้ว่าจะต้องการเพราะเรื่องนอนหลับก็ตาม

แอนเน็ตหลุบตาต่ำและพยักหน้า

ยังงี้ก็เป็นสามัคคีรยากันอยู่แล้ว จะเป็นอะไรไปล่ะ

สุดท้ายพอเธอยอมตกปากรับคำ ไบหน้าหล่อเหลาก็เต็มไปด้วยรอยยิ้ม

“ขอใจ”

ราเฟลพูดคำว่า ‘ขอใจ’ เป็นครั้งแรก ทันทีที่ได้ยินคำนี้ แอนเน็ตก็รู้สึกได้ว่าทุกอย่างเปลี่ยนไปจากเมื่อก่อนแล้วจริงๆ บรรยากาศผ่อนคลายเป็นไหลผ่านคนทั้งคู่ที่ต่างหันหลังกลับไปทางห้องนอนของตัวเอง

ดูเหมือนว่าคำคืนนี้ทั้งคู่จะได้ฝันดีในรอบหลาย ๆ วัน

วันนี้ดวงอาทิตย์ยังคงลอยขึ้นมาใหม่เช่นเดิม แอนเน็ตลืมตาขึ้นด้วยความสะลึมสะลือก่อนจะเห็นไบหน้าด้านข้างของชายหนุ่มรูปงามเช่นเคย เขา

มีริมฝีปากสีแดงเข้มและสันจมูกโด่งรับกับหน้าผากอันเกลี้ยงเกลา ซึ่งทั้งหมดดูงดงามจนน่าตกใจ แต่ช่วงคอหอย ลาดไหลกว้าง และกล้ามเนื้ออ่อนบนเผยให้เห็นความเป็นชายอันดิบเถื่อน

แอนเนตที่กำลังจ้องมองดูใบหน้าด้านข้างซึ่งดูงดงามเหนือคำบรรยายของราเฟล ตอนนั้นเองที่เหตุการณ์เมื่อคืนแวบเข้ามาในหัวที่กำลังเบลอ ๆ ของเธอ

อ่า เมื่อคืนเขาก็นอนที่นั่นนะ

ถ้าพูดให้สวยหรู ราเฟลก็เหมือนนักลอบสังหารมือฉมัง แต่ถ้าให้พูดตรง ๆ เขาก็ไม่ต่างอะไรกับหิวขโมยย่องเบา ทุกครั้งที่นอนไม่หลับ เขาจะแอบเข้ามาในห้องของแอนเนตอย่างเงียบ ๆ โขคร้ายที่หญิงสาวค่อนข้างหลับลึกเลยไม่รู้ว่าเขาแอบย่องเข้ามาตั้งแต่ตอนไหน เธอจึงมักจะตื่นมาเจอราเฟลทุกเช้าและสะดุ้งโหยงอยู่บ่อย ๆ

แต่บางครั้งเธอก็รู้ล่วงหน้าว่าราเฟลจะมา อย่างเมื่อคืนนี้ เป็นเพราะโรคเดินละเมอของเขากำเริบ ทุกครั้งที่เกิดอาการละเมอ แอนเนตจะสะดุ้งตื่นและจุมมือของราเฟลกลับมาที่เตียง จากนั้นก็จะใช้ความสามารถเพื่อกล่อมให้เขาหลับ ต้องขอบคุณทักษะในการร้องเพลงกล่อมเด็กที่พัฒนาขึ้นทุกวัน

แอนเนตกลั่นหนาวขณะพุงร่างกายส่วนบนให้ลุกขึ้นมาอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็พินิจดูใบหน้าของชายหนุ่มที่กำลังหลับไหลให้ถ่วนดี เมื่อคืนเธอกังวลนิดหน่อยเพราะเขามีอาการเดินละเมอ แต่เหมือนว่าราเฟลจะหลับสบายดีในระดับหนึ่ง ใต้ตาของเขาไม่มีรอยคล้ำและสีหน้าก็ดูดีขึ้น เขานอนหลับพร้อมกับหายใจเข้าออกอย่างสม่ำเสมอ ภาพที่เห็นตรงหน้าดูงดงามและแข็งแกร่งราวกับเทพเจ้าแห่งสงคราม

ให้เขานอนต่ออีกหน่อยดีกว่า

แอนเนตรู้สึกเห็นใจที่ราเฟลนอนหลับค่อนข้างยาก ดังนั้นถ้าเป็นไปได้ก็อยากเปิดโอกาสให้เขานอนหลับเต็มอิ่มที่สุด เธอลงจากเตียงเบา ๆ